

Výbuch společnosti

Zbývá mi zatracených deset minut. Nezajímá mě, co si pomyslí lidé, rychle zapomínají.
Zajímá mě, především moje rodina a co já si o sobě budu myslet, zda se budu moci postavit před zrcadlo
a říci si: Jsem dobrý člověk.
Proč jich musí být tak hodně.
Měli jsme to předpokládat, že to Země dlouho nevydrží
a zakročít dřív bez obětí, když to ještě šlo.

Sedm minut pane prezident...
Rozumím. Chlapče přines mi tužku a papír, prosím.
Tady máte pane.
Děkuji.

Já prezident Spojený národů Země, prohlašuji, že jsem nemohl jednat jinak, vždy jsem se snažil jednat v zájmu planety
a lidí na ní. Když jsem nastoupil do funkce žilo na světě dvanáct miliard obyvatel, to naše Země ještě dokázala uživit, ale nyní pobývá na světě dvacet pět miliard obyvatel a stav je neúnosný. Chtěl jsem to vyřešit, ale lidé nechtěli, nechtěli přijít o svůj luxus na který si tak navykli, společnosti o své výdělky, politici si nechtěli zprotivit voliče. Dnes mě ti samí lidé, politici, společnosti stejně budou kritizovat, ať udělám co udělám, je to špatně. Jedním stisknutím tlačítka, mohu zavraždit dvacet miliard netušících lidí po celém světě.
Ubohým stisknutím prstu.

Přeji všem lidem na planatě Zemi
do příštích dnů hodně štěstí, lásky a zdraví...

Dvě minuty pane...
Vcházím do kulaté místnosti plné přístrojů.
Jak jste se pane rozhodl ? Už začíná svítit kontrola a odpočítává se posledních pět sekund.
Zrušě to k sakru, to si do hrobu nevemu.

Následující minuta byla nejhorší v mém životě. Náhlá sopečná činnost roztavila hlavní navaděč a odstartovala tisíce výbuchů po celém světě...

V roce 2011 měl lidský život ještě cenu, nenechme to zajít tak daleko, Země má své meze.